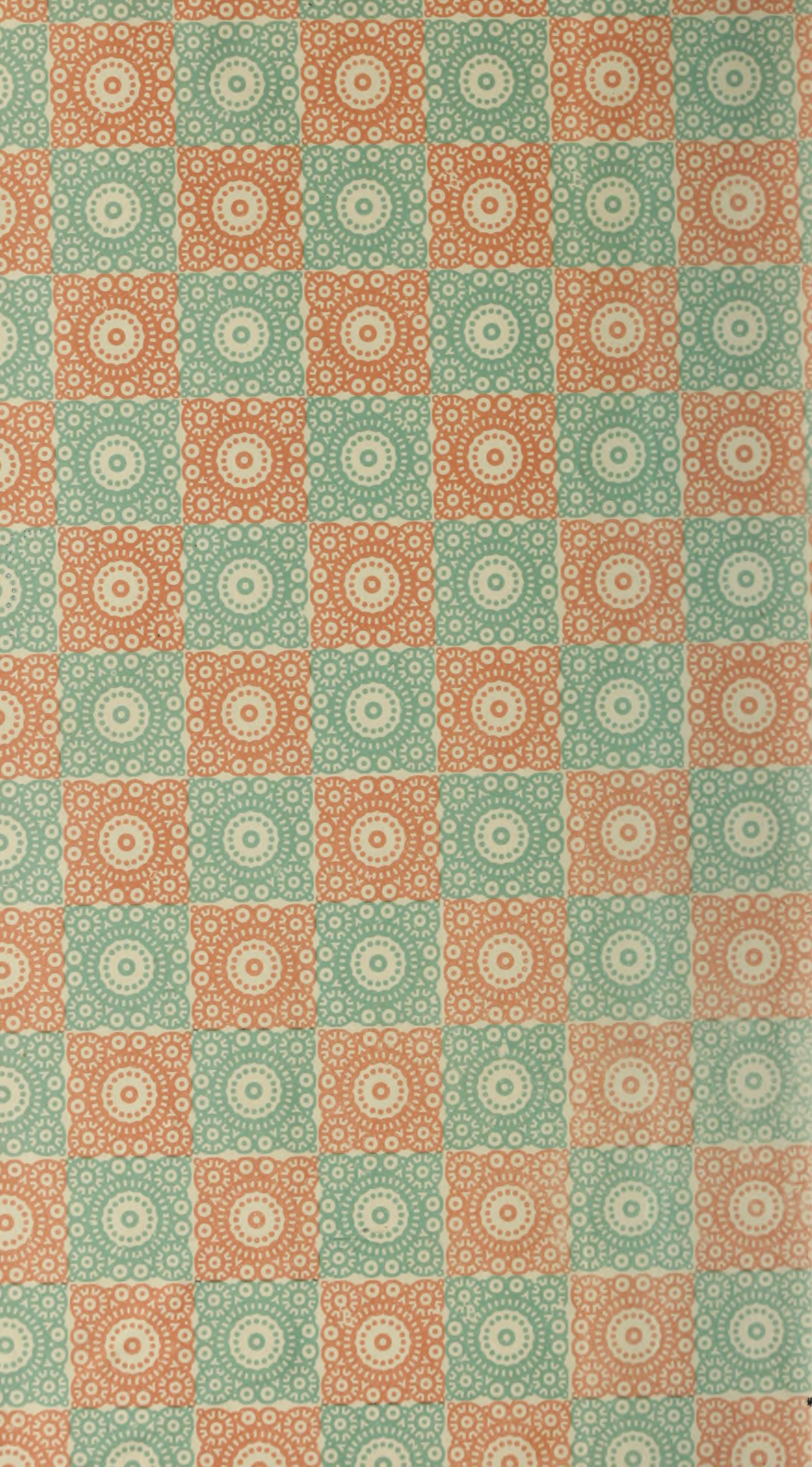

3 1761 07355572 4

Harfenjk.

Powjdánj z předeſſlých čaſů.

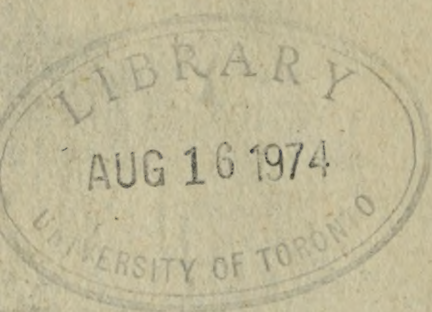
Z německé na čeſkau řeč přeloženo

od

Frantiſſka Krieglera.

W Gindřichowu Hradci.
Tiſkem Aloyſia Joſ. Landfraſa, 1843.

Den s nocj ſe rozlučowal, rozbřeſkowalo ſe přes Morenſké háge chladné gitro. Wlhká mlha wyſtupowala giž ze země wzhůru, podobagjce ſe w nekřtaltowná oklaka. Herold přicházegjcjho dne dáwal celému okrſſlku ſwé chraptjcj dobré gitro; když Ulfar, ſlepý harfenjk na ſwé bjdné ſtolici podepřen gſa, z ſwé nepokogné dřjmoty ſe wytrh, a ſwého neymilegſſjho ſyna wolal: Rynolde! — tak nařjkage hlaſitě — ſynu můg! žádnau odpowěd neſlyſſjm! — Onť geſſtě domů nepřiſſel! Křik kohautů giž přibljžugjcj ſe den zwěſtuge, chladné powětřj rannj prodjrá ſe ſkrz můg oděw, Rynold geſt odemne wzdálen! ó kdyby ho gen neſſtěſtj newzdalowalo od ſwého otce! aby ſobě těchto málo ſſedin wyrwati nemuſel!

Tak geſſtě nařjkal, když ſe dweře geho chatrné baudy náhle otewřely, a

ozbrogený mladý muž s ſſlechetnau a ſljčnau djwkau w ně wſtupowal.

Tento muž byl Rynold, a ona ſſlechetná djwka Alwina, dcera Dorglaſa krále Morenſkého.

Gſi ty to, můg předrahý Rynolde? — zwolal Ulfar, a roztáh třeſaucj ruce gemu wſtřjc.

Rynold. Ano, otče, gá gſem.

Ulfar. Ty gſi ſe dlauho zpozdil, nepotkalo tě ſnad nic zlého?

Rynold. Nic, otče, gá gſem ſe o něco déle u dwora pozdržel.

Ulfar. Ty ale ſilně wydychuges, negſi ſnad nemocný?

Rynold. Ne, otče, gá gſem tak oſtře gel.

Ulfar. Odpočiň ſobě, a pak mne odſtrogjš a uwedeš na lože, nebot gſem bjdně na ſtolici poſpal.

Alwina. Dobrý ſtarý muži! a to wſſecko ſkrze mně!

Rynold na nj pokynul aby mlčela.

Ulfar. Co gſi powjdal, ſynu můg?

Rynold. Nic, můg otče!

Ulfar. Nic! — neměl gſi doſt ſſpatného ſlowjčka k politowánj ſwého ſtarého otce nazbyt! žádné wjtagjcj polibenj pro ſwého otce!

Rynold. Gá chci gen pot s čela ſetřjti, otče můg!

Ulfar. Tent tobě nikdý nezbraňowal mne i hned při wchodu twém obegmauti; nikdý ſi mi neprodléwal hned dokázati, že gá twé wſſecko, a twé gediné ſſtěſtj gſem.

Nynj Rynold promluwil poſſepmo k Alwině: kdybych ſe w čerſtwoſti ozbrogiti mohl, aby přeſtrogenj mého nepozorowal.

Ulfar. Žádné odpowědj! — ty zagiſté Rynold negſi, ačkoli ten hlas, který ſlyſſjm, podobu s hlaſem Rynoldowým má.

Rynold. A předce, můg otče, gſem gá Rynold.

Ulfar. O, nikoli, nikoli! — můg laſkawý ſyn by ſwého ſtarého otce tak dlauho o gediné upřjmné polibenj žebrati nenechal. — Nebylby ſe mně také tak ſtudeně a twrdoſrdečně poſmjwal, a tak dlauho mne o ſwé láſce přeſwědčiti neprodléwal. — Přjchozj! kdokoli

gsi, nesmēg se starci, který syna swého tak welice miluge.

Rynold. Proklaté oděnj! — otče! i proč necháwáš mysl swau tak dlauho mámiti, a o tom pochybowati, žebych gá twým synem nebyl?

Ulfar. Ty přetwařuges řeč Rynoldo-wu welmi dobře, cizj člowěče! ano, až na geho zagjkánj když rozpálen byl; lásku ale geho negsi w stawu přetwářiti, tak gediné nestjhlá gest.

Alwina (tisse k Rynoldowi). O, rozmilý Rynolde! dussi mau to pronjká, gak ten stařec hořekuge.

Ulfar. Neznámý člowěče! tyť se snad diwjš, proč new jm, zdali ty Rynold gsi? ale prwe wěděti musjš, že mám oči gen w prstech, gáť gsem docela slepý. Wěř, nikdý gsem strátu zraku swého tak ne-litowal, proto: že gsem geg tenkráte stratil, když gsem swého neymilegssjho syna z prudkého plamenu ohně wyswo-bodil; — dnes ale nařjkám poneyprw nad tjm, když mne stráta očj mých w trá-pjcj negistotě zanecháwá, zdaž ten, který zde přjtomen mluwj, cizj gest, a neb syn můg, který srdci otce swého cizjm se činj.

Arnold. Alwino! nehodným bych byl tebe, kdybych nechal déle tak horlicýho otce po obegmutj ſyna taužiti.

Nynj s wraucnoſtj obwinul ruce okolo hrdla otce ſwého, hlaſitě wolage: Otče, otče! nenj=li toto twého upřjmného Rynolda polibenj?

Ulfar. Nowé mámenj! — polibenj twé geſt to owſſem, Rynolde, ale poſtawa a oděw twůg ne. Nenjk toto pancjř, okolo kterého ſe ruce mé obwinugj? Netlačegj železné rukawice na rukau twých ſtudeně twých ſtudeně krku mého? Ay, meč po lewé ſtraně přepiatý, hlawa twá helmem přikrytá! — Pokudž že dobrý muž gſi? tedy ſegmi ſwůg helm dolů, abych hladkoſt twářj twých omakati mohl.

Kwapně ztrh Rynold helm s hlawy ſwé, a ten dobrotiwý ſtarý harfenjk hladil laſkawě obličeg geho. — Totok geſt Rynoldowé wyſoké čelo, mluwil on: — ten pěkně wyſedlý nos, geho plné twáře a kulatá brada, geho gako hedbáwj měké kadeře. Nynj padl gemu radoſtně w lokte, ljbagjce geg horliwě a dlauho; žádná ſlze ale nebyla w ſtawu z geho wyſchlých očj wyplynauti, radoſt geho zwětſſiti.

Nebeská láska! — zwolala nynj Alwina: muži! dcerau twau a manželkau Rynold býti, gest sstěstj, které každau wznessenost přewyšsuge.

Gsi ty syn můg? mluwil Ulfar dále, když hlawu Rynolda mile na prsa swá položiw — ale — nenechawey mne déle w negistotě; kterak sobě twé přestrogenj wyložiti mám? Proč gsi oděw harfenjka opowrh: a pancjř na se oblekl? proč gsi harfu za meč profreymarčil?

Rynold. Abych sobě dobyl tu, kterážto semnau kolen twých obgjmá, a o požehnánj twé otcowské prosj.

Ulfar. Gak? která přjwětiwá usta ženy na mau třesaucj ruku polibenj tisknau? gakéto měké ruce otáčegj se okolo umdlených kolen mých? — ó Rynolde! co gsi učinil?

Rynold. Krásné děwče odwedl, které mne miluge.

Alwina. A uznáwá, že Rynold ten gediný muž gest, který gi sstastnau učiniti může, a tebe, otče, o požehnánj prosj.

Ulfar. Ach, coby wám požehnánj mé platné bylo, poněwadž giž sama přirozenost na skutek wáš zlořečenj wlila.

Rynold. Otče! zlořečenj?

Ulfar. Žel mné, synu můg! — i toto zlořečenj dotklo se mne.

Rynold. Alwino, co gsme učinili?

Alwina. Co nám přirozenost a láska kázala; cobychom byli učinili? byřby proti nám wssecky žiwlowé powstali, nebe i zem nám wýstrahu dáwala. —

Rynold. Slunce i měsjc swětlo sw byly ukryly, a wssickni hromowé prsa nasse za centrum swůg byli wywolili předce gen —

Alwina. Wjce, když při smrti usta na ustech wystydnau, nepřetrhne se prawdi wá láska ta.

Ulfar. Djtky! pogdte na prsa má přigmete požehnánj mé. Wssecko zlořečenj, které kdy nad hřjchem wyřknut bylo, nemůže wás při takowé lásce nesstastné učiniti.

Alwina. Wýborný muži! — srdce m mluwilo prawdu, že sstastnégssj budu když mne dcerau nazýwati budeš, nežl když gsem dcerau krále byla.

Ulfar. Co? tys dcera králowská?

Alwina. Ano, dcera krále Dorglasa.

Ulfar. Ach, gá béru požehnánj sw zase spátky. O, Rynolde! ty gsi nynj otci swému hrob wykopal! — pryč s rukau mých! ty nemůžeš synem mýn

ſlauti, že gſi dcery krále Dorglaſa ukrad, kterážto wražda odpuſſtěnj mjti nemůže.

Arnold. Otče! ſyn twůg geſt, který u noh twých klečj, a odpuſſtěnj žádá.

Ulfar. Pryč! hlas, který ſlyſſjm, nenj hlas ſyna mého, nýbrž wlka rozſápaného, který z owčince, kdežto newinného beránka ukradl, přicházj. Mámt gá ukrýwatelem tak drahé kořiſti býti? a ſſediny ſwé tak hanebným ſkutkem poſſkwrnti?

Rynold. Ach, otče, otče!

Ulfar. Pryč, newděčný! gá tě giž wjce neznám.

Rynold. Odpuſſtěnj twé, otče! a láſku twau! — — Ty mlčjš, Rynold bude ſirotkem, geſtliže gemu láſku ſwau odegmeš! — mát gen gediný krok, ku kterému geg mladoſt, láſka a nepředloženoſt zawedla, a který giſtotně žiwobytj geho ſtráwj, pokudž že to, což on odcizil, nawrátj? — mát on práwě zlořečenj na hlawu ſwau uwrhnauti? — Alwino! ty pláčeš? — ó neplač! každá ſlze twá geſt zlořečenj, a to ſice ſprawedliwé zlořečenj pro mně. Neplač, by mne trognáſobné zlořečenj netlačilo, neb giž Ulfara a Dorglaſa na mně zlořečenj ležj.

Alwina. Ne, na tobě ať nelezj, pokud ho Ulfar wyřkne. — Mohlbys ho ale wyřknauti harfenjku, zlořečenj na lásku? ty, genž gsi sám, gak mi Rynold powjdal, milowal, a nesstastně milowal: genž celé tagemstwj lásky, gegj dobré, i bolesti znáš! často slz starosti s twářj milenky swé gsi utjral, genžby s nebezpečenstwj žiwota z neywzdáleněgssjch kragin balzám k hogenj ran gegj byl přinesl. — Ty, genž wjš, gaké to nezpytatedlné blaženosti, prwnj polibenj wyslyssené lásky dáwá, a gaké gesstě wětssj blaženosti připowjdá. — Připomenutj na toto wssecko, budiž přjmluwčjm mým, — budiž mým wyznánjm: že Alwina syna twého k autěku sama namluwila, má zástogem býti. O, harfenjku! bez twého powolenj, budau starost a saužení towaryssky moge we spanj, a smrt ženich můg, nebo Rynold přisahal mi, nikdý manželem mým nebýti, pokudž ty powolenj k tomu nedáš.

Ulfar: A učinil to Rynold! Rynold! syn můg?

Rynold padl hbytě k nohaum geho, radostně zwolal: Otče, ty mi odpaustjš.

Ulfar. Coby Ulfar swému synu neodpustil! — Dcero králowská! wezmi geho

ruku! — starost a bjdu, dáwám mu za wěno swadebnj; — a twé, budau slze otce twého. Proto ale nezauseyte, milugte se wždy tak, gak se nynj milugete, a nikdý se nesstěstj k wassj baudce přigjti neopowážj. — Nynj, můg Rynolde, powěz mi celý přjběh twé lásky, wssak ale upřjmně. O, kdyby mohly tyto mé wyschlé oči widěti, na oblićegi twém każdau lež bych poznal, ale tak! — Zde položil ruku na prsa Rynoldowa; — nynj ale mne srdce prozraditi musj, když usta lež wyřknau.

Rynold. Můžeš tak o Rynoldu swém sauditi, otče?

Ulfar. Mohl gsem si pomysliti, žebys mně, swému neyprwněgssjmu přjteli, lásku zatagil?

Rynold. Odpusstěnj otče!

Ulfar. Gá gsem ti odpustil. — Nynj powěz, kdy pocjtilo srdce twé poneyprw lásku k dceři králowské?

Rynold. Gak gsem gi poneyprw widěl, čtrnácté měsyců gest nynj, co gsi mne poneyprw do králowského sjdla sebau wzal, a gá před králem při tobě

zpjwal. Upamatugeš se gesstě na to, otče! gak na začátku hlas můg čistě a bez wssj auzkosti zněl, gak ruka má na harfě střjbrné struny hbitě přebjrala, — a pak nagednau se zarazic, ruka má gako ochromělá s harfi spadla: — tenkráte gsem tě, ó ty krásná dcero králowská, poneyprw spatřil, twé welké modré oko odpočjwalo na mém obličegi, a oči mé zmatené k zemi se sklopili: gá nebyl w stawu pjseň docela skončiti, zahanbeně laudil gsem se mezi dworskau čeled. Tehdáž wssjla Alwina sjmě lásky w srdce mé, a ty, otče můg! přiwedl gsi geg k zrůstu a dozránj.

Ulfar. Gá, Rynolde?

Rynold. Gak gsem tě domů prowázel, ptal gsi se mne na mnoha z dwořenjnů, které gsi před swým stracenjm očj znal; ptal gsi se také na to, což mi wěčně w paměti zůstane: Rynolde! pozorowals bedliwě krásnau dceru králowskau, a můžeš mi podobu gegj wypsati? Otče! kdybys byl tenkráte mohl swého Rynolda widěti, wyznánj prawé lásky bylbys na twáři geho widěl. — Gá gsem ti na to postawu oné dcery králowské wypodobnil, owssem gen zběžně wypodobnil. Neywýbornégssj maljř, nemohlby gegj s l j č n o s t wymalowati, neyschop=

něgſſj werſſowec o milosti gegj dosti na= zpjwati; — oko umělce widj sice mnoho, oku wſſak zamilowanému neuklauzne žá= dná čárka, a předce neumj malowati, ani zpjwati. — Kdož bude prawé wypsánj něgaké wěci od opilého žádati? a kdo mohl opogeněgſſj než Rynold býti, poně= wadž Alwinu widěl.

Alwina (na hrdle Ulfara). Otče! Rynold twůg pochlebuge.

Ulfar. Ne tak, dcero má! rozpálenost twáři twých potwrzugj, že on prawdu mluwj.

Rynold. Skrze ono tobě otče wypra= wowánj giž scházelo wsité zrnko lásky, a dozrálo k owoci. Gá ztratil od té chwj= le předeſſlau weselost, a byl gsem nepo= zorliwý na twá poručenj, i nedbanliwý w obſluhowánj tebe. Začasto gsem si to předhazowal, když gsem na loži osamělý wzdychal, — a nápotom způsobilo my= ſſlenj na rozdjl mezi dcerau králowskau a synem harfenjkowým, že poduſſky mé gako kamenj twrdé byly.

Alwina. Nedomnjwey se, Rynolde, že gsem gá na hedbáwných poduſſkách měk= čegi pospala; obraz twůg stál neustále mezi mnau a snem, stále gsem twůg hlas

slyssela, a wždy nepokogněgssj byli noci mé, čjm déle gsem tě při dwoře spatřiti daufala a oklamána byla. Konečně spatřila gsem tě zase, oči mé padly hned na tebe, gak gsem do dweři wstaupila, w čerstwosti tam, kde gsi stál, chtě se obrátit, perlowau náručnici o dweře gsem roztrhla, od kteréž polowice na zem padla.

Rynold. Tu hned letěl hauf mladých rytjřů a dwořenjnů k tomu mjstu, každý chtěl býti neyprwněgssj k wyzdwihnutj gj; skoro gsem gj uchopenau giž měl, když geden bistrý dwořenjn k tomu přikwapjc, mně gj wytrhnauti chtěl — zlostně gsem ho na stranu odstrčil, a sice tak, že na zem padl; — gá ale ochotně pozdwihnauc náručnice, podal gsem gi tobě. Přjgemné a ljbé wzhlednutj oka twého, gako prwnj teplý paprssleк slunce garnjho pronikl mne. — To laskawé wzhlednutj — kdyby mně byl otec twůg od klenotů a pokladů kljč podal, nechtělbych geg s tjm pohlednutjm prohandlowati. Celý obkljčen radostj, nawrátil gsem se spátky do nassj chalaupky. Naděge, to kladiwo, genž twrdé skály drtj, rozptýlila wssecka má přemeysslowánj nad tak welikým rozdjlem rodu nasseho. Nynj mně zas slunce gasně a přjgemně swjtilo; woda ze studánky

naſſj, která mně gindy gako pelyně chutnala, byla mne nynj gako mléko a med. Při harfě ſwé wždycky gſem weſelé melodie a pjſně láſky prozpěwowal; wſſak ale předce geſſtě utjkalo předemnau ſpanj, nebo radoſti, o gakých mne naděge ubezpečowala, zaháněli geg od očj mých pryč. W gedné z těchto nocj bez ſpanj, procházel gſem ſe w naſſj malé chalaupce s rozžatau ſwjcj po wſſech mjſtech, a přehledáwal pro ukrácenj toho čaſu, wſſecko, co ſe zde wynacházelo. J nalezl gſem za gedným kobercem, který gſem gindy nikdý nepozorowal, celé železné rytjřſké oděnj. —

Ulfar. To bylo mého ſſlechetného přjtele Beldara, který u mně, a ſice w rukau mých umřel.

Rynold. Gá geg na ſebe oblekl, a ono mně dle mého zdánj wýborně ſluſſelo. Staroſtliwě gſem ho we dne ukrýwal, ale druhé noci oblekna geg, wzal meč do ruky, ſſel gſem do háge, a při wýchodu ſlunce cwičil gſem ſe w čerſtwoſti s ſtromu wětwe zſtjnati. — To když ſe mně wýborně dařilo, ſpatřil gſem k ſwému dálſſjmu předſewzetj — nedaleko odtud několik konj, které ſe tu páſli, — gá hledal pilně wypáleného ſtromu, až gſem

geg nalezl, a wezma s něg několik uhlů, na rozličných stromech s takowými terče udělal; pak wsedna na gednoho, který uzdu měl, harcugjce s njm, škaumal gsem swým kopjm do prostřed oných znamenj wraziti, což se mi od začátku dařiti nechtělo. Abych tedy w takowém uměnj lépe se cwičiti mohl, umjnil gsem k Ernestowi, strcyci swému gjti, a wygewil gemu otewřeným srdcem žádost swau po takowém rytjřském uměnj. Tento laskawý přjtel ne gen žádost mau za prawau uzal, nýbrž i k mému předsewzetj gednoho dobře wycwičeného koně mně darowal. Nynj počalo býti cwičenj mé mnohem užitečněgšj, w kterém gsem deset měsjců strawil, a to gsem pozorowal za důkaz, že nebe mému předsewzetj přege.

Alwina. Ale pročpak gsi tehdáž tak zřjdka ke dworu přicházel, můg Rynolde?

Rynold. Můg předrahý otec byl nemocný, musel gsem ho obsluhowati.

Alwina. Ten čas w celém žiwobytj mém byl mi neyhroznégšj; a gá nepomyslila, — žeby tak brzo moge pře-

ſſtaſtnj dnowé odegjti měli. Při rytjřſké turnagi, kterau otec můg uſtanowil, dauſala gſem tě ſpatřiti. —

Rynold. A také gſi mne ſpatřila, překráſný angeli! — otec můg měl poručenj i ſemnau ke dworu ſe doſtawiti; a ſotwa že ſe poſel domů nawrátil, giž naplnilo předſewzetj mé ſladkoſtj duſſi mau, abych tam w rytjřſkém pancjři s ginými o los ſe potýkal. Gá ſe tedy ſtawěl nemocným. Můg ſſlechetný otec nechtěl při začátku beze mně ke dworu gjti; k poſledku ale předce k tomu přiwolil, a ſkrze naſſeho ſauſeda tam dowedſti ſe nechal. Sotwa že z domu wykročili, i hned gſem oděnj rytjřſké, ačkoli že plné rezu a pleſniwé bylo, na ſebe ochotně oblekl, a helm, z kterého m..ſſi giž dáwno péři ohrýzli, na hlawu poſtawil, wſednauc na koně w neywětſſj čerſtwoſti ſpěchal gſem k té wyhláſſené turnagi. Na ceſtě dohonil gſem ſwého drahého otce s wůdcem geho. Tenkráte mně bylo, gakby mne něgaká neuiditedlná mocnoſt s koně dolů táhla, abych ho o požehnánj otcowſké žádal. S welikým náſiljm zdržel gſem ſe to učiniti. Předce ale koně ſwého zaſtawiw, geg ſe tázal: Co ſmeyſſljš, harfenjku! zdali geſſtě doſti čaſu mám k prowolané turnagi rytjřſké přigedſti?

Ulfar. Toť gest mi k podiwenj, že gsem tenkráte twůg hlas nepoznal.

Rynold. Nediw se tomu, otče, neboť skrze prohljdku helmu mého nebyl tobě hlas můg k poznánj. — Na to gsi odpowěděl: Udatnj nepřicházj nikdý pozdě. To slowo mne welmi posilnilo, které gsem držel za dobré znamenj, a gel gsem wesele dále. Gak gsem k sstaňku přigel, wysmjwali se wssickni rytjři, a nechtěli mi w řad gich wstaupenj připustiti, neb se domnjwali, že buď z possetilosti, neb k potupenj té turnage se posmjwati sem přicházjm. Wssak ale geden z těch rytjřů, který ode mně nedaleko stál, domlauwal swým spolusaubognjkům: aby nepozorowali tento starý zrzawý oděw rytjřský za potupu, nýbrž toho, genž w něm odjn gest zaslaužilost a udatnost, kterau zde dokázati mjnj. Tato řeč roznesla se brzy po wssech přjtomných, a nechali mne k sstaňku přistaupit, a na mjstě prwnjho pohaněnj horlil nynj geden před druhým mně négakau uctiwost prokázati. J w tom zwuk trub zazněl, a we mně počalo silně srdce tlauci. Possetilost předsewzetj mého, stawěla se nynj tisjckrát zwětssena před dussi mau. Zdeť gsi se ukázala překrásná Alwino mezi dwořanjny zweyssj na diwadle; gak

gsem tě spatřil, i hned se zmizela bázeň; w tom se ssrank otewřel, a turnage počátek učinil. Gá stál něgakau chwjli pokogně. Geden krásně ozbrogený rytjř rozgel se nynj ostře naproti mně. W tom podkánj hořjcj láska, ne ale schopnost má w rytjřském uměnj, wyzdwjhla geg ze sedla. Tento sstastný začátek přidal mi mnoho směloſti. Pět giných rytjřů tak, gak ten prwnj bylo s konj zwrženo. Nynj položil otec twůg kogj proti mně. —

Ulfar. A tuk powstalo reptánj mezi rytjřmi. Někteřj tě nazýwali possetilým, ginj opowážliwým, mnozj nesmyslným a hlaupým chlapem, který se s wznessenými rytjřmi před králem potýkati chce. Někteřj ale prawili: že na bogissti přestáwá každý rozdjl stawu, a že zmužilost rytjře nepotřebuge žádného wyššjho znáti, leč toho, který udatnégssj gest než on; a gá gsem se bez wsseho ohledu k smeysslenj toho poslednjho připogil.

Rynold. Wystaupil proti mně král Truksas, geli gsme proti sobě; když gsem ale blјže něg byl, uhna kopj, udeřil mne w prsa. Gá smeyſſlel, že pro mně žádná hanba nebude, od něg pře=

možen býti, předce gsem ale pewně w se
dle seděti zůstal, a nynj opět zwučný hla
trub zazněl.

Alwina. A ta byla pro mně neykráš
něgšj pjseň wjtězstwj! srdce mé cjtil
giž před tjm něco nakloněného k tobě,
nynj gsi mně skrze obzwláštnj chowán
swé gesstě milegšjm a dražšjm učiněn byl

Ulfar. Přirozenost se nikdý nezapře
také i gá gsem pocjtil. — Ale můg
prchlý a nerozmyšlený Rynolde! ga
pak, kdybys byl býwal hned při prwnjm
podkánj poražen?

Rynold. Pln hanby bylbych se hbitě z
šrank u wylaudil, a uznal za weystrah
strážnjho ducha swého, bych se nikd
přes swůg staw wywyšowati neopowa
zowal. Nynj se počal bog s mečem. —

Alwina. Nowá auzkost přepadla mne
když gsem widěla, že Lutkyn, ten ney
udatněgšj rytjř při dwoře našem teb
přemoci usiluge. Wšak ale gak brz
zmizela tato auzkost, hrdinsky doráže
gsi naň, newšjmage sobě ran, kter
na tělo twé padali, až konečně o
musel ustaupiti. — Nynj mne řeč ně
kterých dwořanjnů pozorněgšj učini

la, kterj tobě nedokonalost prawidel rytjřských wytýkati chtěli, že bys meč swůg gako člowěk, který dřjwj poráži wedl. — Lutkyn giž ustaupil — a žádný z ostatnjch rytjřů nechtěl se proti meči twému postawiti; wssak ale saudcowé potýkánj přičtli tobě prwnj chwálu. Radost srdce mého přewýssowala giné wssecky, které gsem w celém žiwobytj swém pocjtila.

Ulfar. Můg dobrý synu, gak tobě tenkráte okolo srdce bylo?

Rynold. Gá gsem byl gako bez smyslu. Ne čest a honosné wjtězstwj, ne ten wýborný klenot chwály, bylo to, co radost mau na tento stupeň powýssilo; nýbrž to drahé gediné pomysslenj, že dar ten s ruky Alwiny obdržjm.

Alwina. O, gakau netrpěliwostj gsem toho okamženj očekáwala, w kterém gsem geg tobě odewzdati měla.

Rynold. O, gak mi přjgemně twá slowa w ussjch mých zněla, když s prawila: Udatný rytjři! přigmete odměnu boge s rukau panny, kteráž gesstě nikdý s takowau wděčnostj neyudatnégssjmu neodewzdáwala.

Alwina. Tys se třásl, když gsi přede=mnau na koleně klečel, twůg dech siptěl skrz prohled helmu, a rauno na ruce twé hýbalo se sem tam.

Rynold. Ach, toť bylo také pozdwiže=nj dusse mé, které mne smyslu zbawiti mohlo; neboť gak gsi prawila: Dowolte rytjři na twář wassi wzhlednauti, — tuť gsem tato slowa sotwa wygektati mohl: Slib wáže mne potud žádnému obličege swého neokazowati; abyste ale, neyoswj=cenėgssj kněžno, byla přeswědčena, že se nehodným činiti chci za odměnu mého potýkánj weliké milosti wassj, tedy žá=dám, powolte to w wlastnjm pokogi wa=ssem wykonati.

Ulfar. A ty gsi ssel?

Alwina. Owssem žeť ssel.

Ulfar. A — ?

Alwina. O, předrahý otče! nežádeyte dálssjho o tom wypisowánj, co gsem gá cjtila, widauce, že to můg přemilý har=fenjk gest. Gazyk lidský, který i slávu nebes wypodobniti může, tenť gediný w stawu gest sstěstj a potėssenj té lásky wyobraziti.

Rynold. O, kýž to gen slowmi wyřknauti mohu, gakau gsem sladkost pocjtil, když gsem na tato králowská usta prwnj polibenj wtisknauti směl.

Sotwa Rynold tato slowa wymluwil, bylo hřmotně na dweře chalaupky zatlučeno, a než se nadáli, také giž násilně dweře wypáčené. Gakýsi muž padl silně unawený w ně. Na geho čele stál pot gako krůpěge hogné rannj rosy, napolootewřená usta taužila po občerstwenj, geho oči rownali se k zhasinagjcj swjci; sotwa že Alwinu, která se za Rynolda skrýti chtěla, spatřil, rychle se k nohaum gegjm uwrhna, radostně wykřikl: O, djky nebi! že gsem wás, neymilegšj pryncezno, zde nalezl; ach, neukrýweyte se před swým wěrným služebnjkem, který wás dychtiwě následowal, proto, aby swůg žiwot za wás obětowal. A nynj po celým těle se třesauc, uchopiw ruky gegj, s obzwláštnj žádostj polibil, a wjce slowa nepromluwil. Alwina zdála se k obrazu bez ducha podobna býti, neb ruka gegj ležela bez wlády w rukau muže toho; oko gegj bylo na obličegi Rynoldowém zawěšené, kteréhož gegj bledé twáře o pomoc wolati se zdály. Rynold wytrh meč swůg z pošwy, chopě se

muže toho s zůřiwostj, položic mu meč na prsa, zwolal: Kdokoli i také gsi, genž gsi tagemstwj mého wyzradil, přisahey mi k naděgi swého budaucjho sstěstj w nebi, že nižádnému z žiwých gediného slowa, kde se Alwina zdržuge, prozraditi nechceš; aneb srdce twé weskrz prorazjm.

Tento neznámý muž nepohnutedlně poslauchal tu důtkliwau řeč Rynolda, a nepromĕnitedlnau twářj odpowěděl: Sslechetný rytjři! krwožjžniwý kat, nechť Hufstowi gazyk wytrhne, a psům předhodj, pokudž je to, kde se milostiwá kněžna zdržuge, žiwému duchu wygewj.

Ulfar. Neznámý muži! gestliže ossemetně smeyssljš: tedy tato ssediwá, očj zbawená hlawa gen od meče krewnjho saudce dotknutá, w prach klesnauti musj.

Hufst. Pane! gá gsem toliko prostý člowěk, ano gen pacholek; wssak ale co gá gednau přislibjm, to dogista zdržjm, a bytby mne i také král za swého zetě učiniti chtěl, abych mu gen gediné slowo z této tagnosti wygwil, pohrdnu milostj tau.

Alwina. Dobrý člowěče! copak můg autěk při dwoře giž známý gest?

Hurſt. O tom pochybugi, neymiloſtiwěgſſj pryncezno! gá ležel w marſſtali u ſwých konj, když tento ſſlechetný pán do nj wſtaupil, a mjmochodnjka, na kterém pryncezna gezdila, w tichoſti oſedlal; gá gſem geg — odpusťte mi, ſſlechetný pane: za něgakého zloděge držel, a nechal gſem na ſobě znáti, gakobych twrdě ſpal, neboť gſem ſe obáwal geho nahého meče, který pod pážđj držel. Když gſem ale wiđěl, že naſſe neymiloſtiwěgſſj pryncezna na něg ſedá, pozůſtal gſem zde gako bez ſmyſlu ſtáti, a w neywětſſj tichoſti pozorowal, co ſe dále djti bude. Když gſem ale ſpatřil, že onen pán na druhého koně wſedá, a oba neywětſſj čerſtwoſtj odtud odgjžděgj, teprw auzkoſt obkljčila ſrdce mé, že gſem pokřik neučinil, a ſkrze to žiwota ſtratiti muſjm. Bez wſſeho dálſſjho očekáwánj, uznal gſem za neylepſſj také od dworu prchnauti, čerſtwá znamenj od podkow konj waſſjch w leſe, přiwedli mne až ſem.

Ulſar. Čerſtwá znamenj od podkow? — O, Rynolde! tedy nebude z twého zde bydlenj nic. Ach, nemeſſkey odtud odegjti.

Rynold. Kam ale?

Ulfar. Této otázky giž gſem ſe napřed obáwal, nebo rod můg celý wymřel, a přátelé mogj daleko po ſwětě rozptýlenj gſau. Ale — předce gediný zbýwá. Gdi ſynu k brlochu, tamto w té maličké krabičce nagdeš zlámaný prſten, wezmi geg, a zachowey dobře; pak poſpěſſte do Korwatu, tam bydlj w gedné tak chatrné chalaupce, gako naſſe geſt, hrobnjk, Uther gménem; muži tomu proukážeš tento prſten, a on tě i s milenkau twau, gakoby gſte geho wlaſtnj děti byli, s radoſtj přigme.

Alwina. Ach, neprodljwey, můg rozmilý Rynold! — Hurſte, ty zůſtaneš zde, a budeš naſſeho opuſſtěného otce upřjmně obſluhowati; wſſak ale za to tě ſnažně žádám, poſſli nám náwěſſtj o wſſem, čehož ſe ode dworu dozwjš. Za odměnu twau, a k wychowánj naſſeho dobrého otce, wezmi tento zlatý řetěz s hrdla mého.

A můžeš můg ſtarý wlněný oděw na ſe obleci, abys zde od žádného poznán nebyl.

Hurſt. Dobře, Pane můg! gát waſſemu otci poctiwě ſlaužiti, a waſſeho poručenj pilen býti chci.

Ulfar. Tak, dobrý přjteli! a wěř, že se ti dobře powede, a dlauho w sstěstj žiw budeš; nebo wěrnost wždycky sama sobě odplacuge. — Nuž, synu můg! připraw se k odgetj.

Rynold. Ach, otče! můg dobrotiwý otče! tebe opustit —

Ulfar. Ta gest nynj pro tebe newyhnutedlná powinnost — polib mne, synu můg, i ty sslechetná newěsto. — Drž strážce ctnosti sstjt nad wámi, a tato wasse prawdiwá rozkossná láska, učiň wás weselé a wždy zmužilé mysle. Měgte se dobře! dobře! — Gděte! — neboťbych snad nucený byl při dálssjm laučenj stráţu očj swých proklјnati. Měgte se dobře! a když giž w bezpečnosti budete, gá s mým přjtelem za wámi přigdu.

Rynold i Alwina. Měg se tedy až do toho času dobře, neylaskawěgssj otče!

Ulfar. Božská ruka budiž wáš milostiwý wůdce cesty, a požehnánj gegj dobrotiwý ochrance wáš.

Oni gesstě gednau obegmauc Ulfara, slzawýma očima od něg odessli. Nynj w tiché modlitbě wolal Ulfar k nebi za sstěstj gich.

Dorglas, král Morenský, zdál se od usudku gako négaká studnice, která giným lidem občerstwenj poskytuge; nynj ale ta sladkost změnila se docela w peluni a ocet.

Geho gediná a neymilegssj dcera byla gemu ukradena, a před dwadcjti lety, stratil on také skoro podobným způsobem swau milau sestru.

Princezna Dulcie (tak se sestra geho gmenowala) byla skrze swau obzwlásstnj sljčnost daleko ssiroko rozhlássená. Z wzdálených kragin přicházeli králowsstj milownjci, a žádali gegj ruky a srdce, wssak ale nadarmo; newyslyssenj wraceli se spátky, gsauc raněni ránau, giž neywýbornégssj balzám zhogiti nemohl. Ta weliká sláwa a wážnost Dulcie, rozmáhala se čjm dále tjm wjce, že mnozj králowsstj synowé za sstěstj drželi, když gen gi spatřiti mohli. —

Konečně rozhlásila se powěst: že Dulcia ženau gest. Že ona welkau citedlnost srdce, které po lásce mužské wřelo, měla, to widěl gen gediný z mužského pokolenj sice wážný a sslechetný muž, wssak ale z njzkého stawu possly.

Toho mládence milowala Dulcie takowau horliwostj, gakau žena gen milowati schopna gest, ukrýwage ho w swém pokogi skrze tři měsjce. To některé bystré oči pozorugjc, a rozličná důmněnj slyšeti bylo, milownjk gegj prchnauti nucen byl. On sice utek; wšak ale obraz geho, gakožto důkaz lásky, zanechal po sobě pod srdcem gegjm. Pět měsjcůw ukrýwala geg před swětem; wšak ale déle giž nesměla a nemohla.

Dorglas, když zwěděl tuto gemu gako ortel wěčného zatracenj přehrozně znégjcj powěst, zlost geho gako neywětšj plamen w srdci hořela; bez wšeho dálšjho dotazowánj Dulcii poručil do pewné wěže whoditi, kdežby wšj pomoci autrpných lidj, genž poblauzenj lásky za hřjch nedržj, zbawena byla. Muž ale srdce gegjho newzdálil se od nj. Gak neyprwe wědomost dostal, že milenka geho do wězenj uwržena gest, on w tmawé noci přestaupil dosti wysokau zed, k tomu tak skrownému okýnku přistaupil, zde Dulcii wšemožně těšil, a gj něco od pokrmů a nápoge do wězenj podal, a to každé noci činiti se silně zawázal, i s ztrátau swého žiwota.

W gedné strašné noci, když zase muž gegj k nj přišel, obkljčili gi přehrozné

rodjcj bolesti; wssak ale on gj žádnau pomocj přispěti nemohl, slze geho sice tekly hogně po stěně té hlubiny, wssak ale nebyli dostatečně gj k wzkřjssenj. W malé chwjli přestalo to bědowánj, a ona porodila krásné pacholátko. Nynj napolomrtwá Dulcie wynaložila poslednj wssecku sjlu, a s třesaucjma rukama podala to djtě otci geho — a tuť obestřela gi smrt křjdli swými, ona na zem klesla, a wypustila dussi.

Ta náhlá smrt Dulcie zaslaužila ne gen od muže gegjho, nýbrž i od wssech citedlných lidj potok slzy. — Zarmaucený otec pospjssil od Moreny daleko s swým neydražssjm podjlem, a ukrýwal se wssemožně před zůřiwostj krále Dorglasa. — Geho ale zůřiwost změnila se w bolest, když mu strážnj tu smutnau nowinu oznámili o bolestné smrti Dulcie. Nynj teprw Dorglas hořekowal nad tělem gegjm skrze sedm dni, winice sebe, že on wražedlnjk gegj gest, a nechal wůbec prohlásiti, že muži gegjmu nechá, on kdokoli gest, odpausstj, a geg gako bratra swého nawiděti bude. On se ale widěti nedal.

Nynj ale nechal Dorglas wěž, w které Dulcie zemřela, do gruntu zbořiti, a na tom mjstě skwostný hrob z mra=

moru rozličných barew wystawěti, a nepřestal za dlauhý čas pro swau gedinau sestru truchliti.

Když při dwoře Dorglasa autěk Alwiny na gewo wyssel, bylo skrze nj wssecko w neywětssjm zmatenj a nepořádky. Král stoge w nočnjm oděwu mezi hausem obecného lidu před palácem, ztiskal gich twrdé ruce, obgjmal ge, prosil, zakljnal, welké dary připowjdal: aby se wssemožně wynasnažili geho dceru wynagjti, která mu tak ohawně ukradena gest. Připowjdal ne gen weliké dary, nýbrž i důstogné auřady těm, kteřj mu Alwinu spátky přiwedau. Brzy se zawazowal silným přisahánjm, že dřjwe k odpočinutj hlawy swé nepoložj, kromě chleba a wody nic giného požjwati nechce, dokudby zlořečeného zloděge nedostal. Brzy hrozyl zase, že wssecky mečem shladiti dá, kteřjby dceru geho hledati nepospjssili. Hauf dwořanjnů tlačil se k němu, žádage ho s neywětssj horliwostj, aby se s nimi do swého pokoge nawrátil, a giný oděw na se oblekl. Diwoce odehnal wssecky od sebe, a wolal řwaucjm hlasem: Pryč odemně, newěrnj těssitelowé! wy nemůžete wěděti co gest to, gedinau neymilegssj dceru ztratiti!

Nynj nařjdil, aby mu z těch neyčerstwěgssjch konj geden přiweden byl. On hned whodil geden ač dost sspatný pláſſt na sebe; nařjdil, aby drabanti na wssecky silnice, k dostjženj utjkagjcjch se rozgeli; on pak sám wyskočiw na koně, wygel s doprowázenjm některých služebnjků swých odtud s neywětssj prudkostj.

Dlauhý čas wssecko přičiněnj bylo nadarmo; až konečně přiwedly čerstwé sslápoty podkow, kterézto giž prw také Hůřstowi skreyš princezny prozradily, některé z těch wyslaných drabantů k oné Ulšarowé chalaupce.

Hůřst w Rynoldowém starém oděwu s obrowým wzhlednutjm a udatnau smělostj otewřel gim. — Bez neymenssjho dotazowánj počali zde wssecky kauty prohljžeti, — wssak nadarmo; — až konečně geden z přjtomných služebnjkůw pod hromadau čerstwého stromowého listj, které Hůřstowi za postel slaužily, zlatý řetěz od Alwiny wytáhl. O, gakau newyslowitedlnau radostj on swolal ostatnj towarysse swé, ukazugjc ten nález, který ode dwora pochází. — Hned se uchopili slepého harfenjka, nutě geg s strašným wyhrožo-

wánjm, aby bezewsseho prodlenj wygewil, kde geho syn gest, kterého giž bezpečně za odwoditele princezny držeti.

W té chwjli měl Kuřst neypřjležitěgssj čas těm hostům z rukau wyklauznauti; což on také bez messkánj wykonal, a do gednoho dutého stromu opatrně se ukryl.

Ulfar gako němý slowa promluwiti nemohl. Prosby, zle s njm nakládánj, aniž pohrůžky neyohawněgssj smrti, nemohli geg k prozrazenj syna pohnauti. Zlostj roznjceni swázawsse geg, na koně gako psa whodili, a spěchage s njm w neywětssj radosti ku králi do Moreny. Kuřst ale gak ge spatřil, powzdálj následowal gich.

Uther, hrobnjk w Korwatu, seděl w chalaupce swé, pletl ptačj sjť, a swau zamilowanau pjseň zpjwal. Ta pjseň byla od něg gen tenkráte zpjwána, když si sstastné časy mladosti swé předstawiti, a tjm se potěssiti chtěl; tu pjseň gistý maljř, geho welmi dobrý a počestný přjtel, který také mistrowsky harfu hrál, a přjhody drahných časů w wersse a rytmi spořádati uměl, w paměť Utherowi wsstjpil. Dobrý, sslechetný a poctiwý byl tento muž; wssak welmi nenáwiděn od wel=

kých a bohatých pánů, proto že usta geho bez wsseho ohledu na osobu, co srdce geho cjtilo, wyřkla. Z té přjčiny musel welmi sspatně trávwiti, suchý chléb byl geho pokrm, a čistá woda nápog; ačkoli že pewzljk geho, přirozenost, obzwlásstně ale gegj strassliwé a diwoké twárnosti až k powstánj wlasů wypodobniti uměl. Tak dobřj gako on byli také Ulfar a Uther. — Když oni pospolu při saumraku wečernjm seděli, zpjwali pjsně od maljře sformowané, při čemž w srdci tu neyblaženěgssj spokogenost cjtili a uznáwali, že welicj a bohatj pánowé nikdý takowé nepocjtj, ačkoli že mnoho swých otroků gen za prach pozorugj; nebo oni při swém tak přátelském společenstwj geden druhému ruce ztisskal, obgjmage se polibenjm swatého přátelstwj. To nynj Uther wssecko přemeyssleł, když konec wečernj slawnosti s swau zamilowanau pjsnj zawřjti chtěl, a gesstě dozpjwage, slyssel tlučenj na dweře. On se sice ozwal, wssak předc dozpěwowal. Znowa slyssel silněgssj tlučenj. — Malé strpenj, prawil Uther: když snad wáš mrtwý dřjw neuteče, než pro něg hrob wykopám. — Ale on slyssel gesstě silněgssj tlučenj. — Ný trpěliwost prawjm, zwolal Uther: a kdyby ste sobě ruce roztřjskali, gá předc dřjwe neotewřu, dokawad sjt dohotowena,

a pjseň dozpjwána nebude. On pokračowal dále, a tlučenj nepřestáwalo. Nynj byl hotow, rychle wstal, a dweře otewřel.

Rynold a Alwina wstaupili w ně; Rynold w nesmjrné radosti nad wyswobozenjm swým, padl hrobnjkowi okolo krku tak kwapně, že mu ptačj sjť, kterau w ruce držel, roztrh. Ach, rozmilý dobrotiwý přjteli! prawil Rynold: odpusťe mi, že gsem tak hřmotně na dweře wasse tlaukl; — gá utjkám s ženau swau, a u wás mám bezpečnau ochranu naleznauti. Tento zlámaný prsten, gegž mně otec můg darowal, má mým obzwlásstnjm přjmluwčjm býti.

Ukažte, — prawil Uther, wezma od něg prsten, — počkeyte gen malau chwjličičku.

Nynj wlezl po malém řebřjčku na podkrowj chalaupky swé. Zatjm Rynold obegmauc laskawě swau Alwinu, takto k nj mluwě: O, sladká Alwino! nynj gsme giž nebezpečenstwj wyswobozeni; nebo tato chalaupka, na které oko dwořanjnů nikdý se nepozdržj, bude nasse swobodné a bezpečné mjsto, a i zde nám

slunce swjtiti bude, a swět okolo nás nebude naššemu šstěstj nikdý na překážku.

Uther přisšel nynj spátky dolů, — ale podjweyte se, prawii Rynoldowi: gak gste mi s wašsjm železným nástrogem mau sjt roztrh.

Odpuštěnj, dobrý starečku! wolal Rynold i Alwina, a tlačili se přjtelsky k tělu geho.

Uther. Nu, nu! nenjt potřeby dlauho za odpušstěnj prositi, gá mám gesstě ruce, i nitj, kterými gi oprawiti mohu. — Že gste mého starého a dobrého přjtele Ulfara syn, tot mně tento zlámaný prsten doswědčuge. Když tobě polowic tohoto prstenu pošslu, — prawil otec twůg tenkráte, když gsme geg přelomili: tedy wěz, že ti ho přinášsj ten, kterého gá nad wšsecko swé šstěstj milugi. — Deyte mi polibenj, — tak, a nynj si odpočiňte. Přjlissné spěchánj a unawenj nikdý dobře nedělá, to sobě dobře pamatugte; kdybyste sem byli pěkně zwolna přisšli, tedy byste nynj tak rozpáleni nebyli, a gátbych swau sjt zase oprawowati nemusel. Nu, co dělá wáš dobrý starý otec? stawj gesstě pilně tenata?

Rynold. Ach, giž ne wjce! — neb můg laſkawý otec giž na dewátý rok ſlepý geſt.

Uther. Slepý? tok geſt welmi ſmutné! a předce gen pro něg ſkauſſenj, a žádný treſt. — Nnu, owſſem žeť ſe giž wjce za čjhače nehodj. Waſſe gméno geſt Rynold, ge=li prawda?

Rynold. Ano, můg přjteli!

Uther. Tedy mně Rynolde nynj gako otce ſwého pozorug; owſſem, tak dobrým otcem gako Ulfar, nebudu moci tobě býti; to mi ale wěř, že co mám, tjm ſe s tebau zděljm, byťby to bylo také žiwobytj mé.

Rynold. O, rozmilý, dobrotiwý přjteli můg! kterak wám děkowati mám za přjzeň waſſi?

Uther. Giž gſem ti prawil, nazýwey mne otcem. Dey mi gméno toho, které ſice z uſt ſwého djtěte neſlyſſel, a to mně milegſſj geſt, než aby mne tiſjc lidj králem nazýwalo. — Tedy ſynu můg, dey mi polibenj.

Rynold. Otče můg!

Alwina. Ale, rozmilý stařečku! prosjm, gsme-li pak zde gisti, a před nebezpečenstwjm bezpečnj?

Uther. Gisti? ó překrásná djwko! gak dlauho k nám dwa neb tři nepřigdau, tak dlauho gsme bezpečnj; wssak ale — Copak gsi tak zlého učinil, wygew mi otewřeným srdcem, Rynolde! že pronásledowán gsi, a od koho?

Rynold. Gá gsem tuto mně neymilegssj odwedl od otce gegjho, a ona gest dcera králowská.

Uther. Dcera králowská? ach, toť gest hrozné ussjm mým slysseti, toť gsi neměl činiti. Odwedenj se obyčegně w neywětssj spěssnosti stáwá, a tak se můžem do něčeho lehce zaplesti, co za sebau smutné následky táhne, a co ani práwě tjm méně slussné gest. Kdo pak může mysslenj swá wždy pohromadě držeti? co se ale giž gedenkráte stalo, toť musj tak zůstati. A gestli že gen sami chcete, tedy můžete zde w pokogi a bezpečně žiwi býti. Wssak ale ty, můg Rynolde, musjš zde swau železnau kazagku swlécti; a ty, pryncezno, swé tak nádherné ssaty, musjš w sprostý oděw změniti. Ale ty mne snad také otcem nazýwati budeš?

Rynold. Ach, dobrotiwý otče! z celého srdce tebe tak Alwina nazýwati žádostiwá gest.

Uther. Dobře. Wylez tedy dcero má po řebřjku nahoru, tam nagdeš ssaty, které má neboſſka žena noſila, nenj ſice žádná ſſněrowačka při tom, genžby ſtřjbrem aneb zlatem protkáwaná byla, wſſak ale pod nj tenkráte tlauklo ſrdce, za kteréby ſe žádná dcera králowſká ſtyděti neſměla. Z těch ſſatů prawjm, wyhledey ſobě gedny, a obleč ge. Dey ale pozor, abys k ſitj a nářadj pletnjmu, které tam na malém ſtolečku ležj, tuze blјzko nepřicházela, nebo na ni má dobrá žena nedlauho před ſwau ſmrtj geſſtě pilně pracowala. To gá nechávám ſtále nepohnuté, a myſljm, že gen wyſſla, a zaſe brzy domů ſe nawrátj. Gdi tedy nahoru, dcero má, a můžeš ſe tam přewleci.

Alwina ſſla.

A tobě, ſynu můg — prawil Uther dále: tobě dám mau ſwátečnj kazagku, a naučjm tě ptačj ſjtě pleſti, wěgičky dě[illegible]ti, ptáky chytat a kopat hroby. — Copak ona geſt giž twá žena? tázal ſe Uther.

Rynold. Geſſtě nenj, otče, ale kterak gá po tom ſpogenj taužjm, toť nemohu tobě wyſlowiti.

Uther. Nu tedy, gen trpěliwost, mladý muži, a gen nic kwapně, nebo kdo zdlauha gde, přigde předce k cjli, zde můžeš být bezpečný, že ti gi žádný neodlaudj. — Nynj slož také swé železné nohawice, synu můg. Až k tomu přjležitý čas bude, musjš mi také wyprawowati, gak gsi k tomu rytjřstwj přissel. — Tu máš tedy mau kazagku, giž hned obleci musjš. — Tak pěkně! nynj gsi před lidmi Utherůw pacholjk, který mu hroby kopati, a ptáky chytati nápomocen bude; wssak ale proto ty gen předce w mém srdci mým neymilegssjm synem budeš.

Alwina nynj přissla z swého ssperkowného pokoge dolů, a z pryncezny se změnila gedna mladá, sljčná a roztomilá sedlka. Gegj krásné dlauhé zlatobarewné wlasy přikrýwal sice hrubý čepec, sprostý kanafasowý oděw gegj bjlé tělo až přes přes prsty, skrz kterýžto gegj autlý a táhlý zrůst byl wssem lidským očjm odňatý, poněwadž i také gegj autlau nohu až k zemi zakrýwal; ona ale gen předce zůstala spanilá, ačkoli žeby ginau tak sspatný oděw zohyzditi mohl. — Rynold běžel naproti nj, a obegmauc gi w lokty swé, hlawu položil na prsa gegj.

— Gſem ti i geſſtě nynj milá, můg Rynolde? ptala ſe ho žertowně. Rynold polibil uſta gegj, a pak také ten hrubý oděw. To widauce Uther, zaſmál ſe ſrdečně, a prawil: Ty rozmilá djwčice, gſi nynj k mé nebožce ženě podobna tak, žebych měl i také chut tebe polibiti, kdybych ſe rozhněwánj Rynoldowa neobáwal. —

Žebys mne tjm pohorſſil, odpowěděl Rynold: nemyſli, otče můg! muſelbych ſpjſſe na ſlunce, které na ni ſwjtj, žehrati. — Nynj wzal Alwinu za ruku, a wedl gi k Utherowi. Ona podala tomu ſtarci ſwá kráſná uſta, a on polibiw gi tak, gako angelé nábožné djtky we ſpanj ljbati obyčeg magj. Rynold obwinul okolo obau ruce ſwé, a ljbal ge horliwě.

Gak neyprw Uther z těch milugjcjch rukau ſe wytrh, a ſwé ſlze gak radoſti, tak wděčnoſti s twářj ſwých ſetřel, prawil k nim: Mé rozmilé děti! wy neſmjte gen ſtále w milowánj wězeti, nýbrž muſjte také něco pracowat; nebot práce geſt kořenj, které kazdau radoſt ſtále zachowáwá. — Zýtra, můg Rynolde, půgdeš ſemnau, a pomůžeš mi hrob kopati. Ty pak, Alwino, budeš zatjm oběd připrawowat, chléb do mléka na=

drobjš, zemčata neb giné zeliny wařiti budeš; nebo wěděti musjte, moge děti, že Utherowa zásobenost w pokrmu, gedině w práci geho pozůstáwá, a kdyby ssest dni nepracowal, tedy dwa z nich budau bez oběda. Některé dni, které mi ku přjkladu gako dnessnj wážené gsau, budau se také holaubátka aneb ptáčky gjsti; to se ale gen zřjdka kdy přihodj. Tomu wssak, moge djtky, wssemu brzy zwyknete, a potom budete starému Utherowi děkowati, že wás málem spokogený, a při té maličkosti předce wesele býti naučjm. — Ostatně, dcero má, bude twá práce, sjtě sprawowati, ptáky krmiti, a — swého Rynolda milowati. Brzy budete muž a žena, a pak tě, dcero má, přirozenost sama wyučj, co k zachowánj stálé lásky potřebného gest. — Rynold polibil Alwinu; ona učinila to samé hořkými usty. Uther obrátic se od nich, plakal, že radosti otcowské gesstě nynj nad cizjmi dětmi použige, a zase občerstwj.

Wečjr se přibljžil, a oni pokogně sladké mléko, chléb a čerstwé owoce požjwali. Když pak se giž docela setmělo, Rynold ssel truchliwě s Utherem do geho malé komory na odpočinutj. Alwina ale musela w swětnici na libě wonnicjm seně, genž kobercem přikryté bylo, pozůstati.

To lože zdálo se gj welmi twrdé býti, proto že se s nj o něg Rynold nezdělil.

Dwa dni giž uběhli, a gesstě žádné zpráwy o swém Ulfarowi neobdrželi. — Rynold se brzy Utherowo řemeslo naučil; podobně i Alwina domácj hospodářstwj pilně obstaráwala. Na třetj den ssli oba do lesa; Rynold ličil sjtě, a Alwina hledala hauby a lesnj owoce. — Uther seděl w swé chalaupce, a předpiskowal swým ptákům, které učil giné swoláwati, když náhle dweře otewřené byli, a Hurst gako bez ducha celý zaprásseny do nich wrazil, a na zem klesl.

Ho, ho, přjteli! — křičel Uther: toť gest gedna nezdwořilost, do chalaupky mé gako wlk do owčince wrážeti; počkeyte! gá wás naučjm, gak se cizj lidé nawsstěwugj. — On nynj uchopil Hursta za rameno, a wyhodil geg ze dweřj wen, zawřel ge za njm, a záworau zastrčil; neboť geg držel za něgakého sspehýře, který zde Alwinu hledá. — Nynj se teprw ptal za dweřmi stogjcjho: Kdo gste wy, a co u mně chcete? — Gá přicházjm z Moreny, gektal Hurst wenku, a přinássjm nowiny o Ulfarowi, a gméno mé gest Hurst. —

Ay, toť gest celá giná wěc: wolal Uther radostně, a hned otewřel dwéře, řkauc: I to gste měl hned prwe powěditi, a gá bych se byl pro waššj diwokost tak kwapně nerozhorlil.

Nynj práwě přišsel Rynold s Alwinau z lesa, a tu bez nadánj užasnutj spatřili Huřsta. — Máš něgaké náwěsstj ode dwora o Ulsarowi? wolali oba uděšseni; ach, powěz brzy.

Huřst. Náwěsstj přinášsjm mnohá sebau, zdali ale mezi wšsemi gedno wám k ljbosti bude, to newjm.

Alwina. Žádné dobré? — ach, giž nás nešstěstj hledá!

Uther. Ne tak, mé děti, wy se nemáte před časem lekati.

Oni se upokogili, a Uther zawřel opět dweře, a záworau zastrčil. Nynj Huřstowi poručil, aby sobě odpočinul, prach a pot s swého čela setřel, a sám šsel do komory, a přines mu čerstwého mléka, by se občerstwil.

Alwina a Rynold drželi se za ruce, stáli podlé něg, hledjc naň bez oka

mrknutj, netrpěliwě očekáwali wypra=
wowánj geho; až konečně řekl Uther:
Nynj mluw, dobrý muži! gaké gſau ty
nowiny, které gſi nám přines, a koho ſe
týkagj?

Hurſt. Ach, chtělby Bůh, abych lepſſj
přináſſel! Hned druhého dne po waſſem
odchodu, přiwedl zlý duch — Bože! ra=
čiž odpuſtit — některé dworſké ſlužebnj=
ky krále Dorglaſa k chalaupce Ulfara,
kteřj wſſecko přehledawſſe, konečně pod
pelechem mým, řetěz s hrdla pryncezny
nalezli, a z toho také poznali, že wy ten
zloděg pryncezny býti muſjte. Oni pře=
náramnau zůřiwoſtj hned ſe uchopili ſta=
rého otce waſſeho, ſwázali geg, a who=
djc na koně, do Moreny odtáhli.

Rynold. Mého otce! — ſwázaného?
O, gá muſjm za njm, chci pauta geho,
byťby i z dyamantů kowané byly, přelá=
mati. — Ach, toť geſt ono zlořečenj, ge=
hožto přirozenoſt nás na ſkutek náš po=
ložila.

Alwina. A geſt wám nynj toho ſkutku
ljto, Rynolde?

Uther. Synu můg! nepřekwapug ſe,
myť můžeme pauta i také bez rozlámánj
zwrhnauti.

Rynold. Wssewědaucj wj, že skutku swého neželjm; wssak ale, že otec můg následky geho nesti musj, tot gest srdci mému přehrozné! — Wyprawug, Kuřste, nebo těmito slowy giž gsi dussi mau tak silně ranil, že mne ostatnj twé nowiny bolestněgssj býti nemohau.

Kuřst. Gá gako cizj neznámý w oděwu wassem, následowal gsem gich, a bedliwě zdaleka pozorowal, wssecky ke dworu přicházegjcj, i wen wycházegjcj. I tuž gsem také spatřil kata s swými pacholky w neywětssj spěssnosti nahoru chwátati.

Rynold. Kata? O, aťby mne raděgi byli mučili!

Alwina tu stála bez řeči u okýnka po celém těle se třesaucj, a hogné slze tekly přes ljce gegj dolů. Uther gako wytrženy w mysli, roztrhal zlostně swau ptačj sjť na hadry.

Kuřst. Na palác gsem gjti nesměl, obáwage se, že od některých mých známých snadně poznán budu; tedy gsem na tom mjstě zůstati musel, a gako na smrt odsauzenému člowěku, který swau poslednj hodinku očekáwá, tak i mně okolo

srdce bylo. — Nynj ssel kat s swými pa
cholky s palácu spátky, widěl gsem o
geho od slz mokré, a toto widěnj kosti
tuk můg pronjklo.

Rynold. Co? ten zatwrzelý člowě
který tak mnoho lidj rukau swau odpra
wil, ten plakal? — ay, co tedy gá čini
mám? — Hurste, osedley mého koně.

Uther. Az gá ti poručjm, dobrý muz
dřjwe ale ne.

Hurst. Prosjm, gen mne dále wy
slechněte. — Gá ssel k němu, stawě s
gakobych ho neznal, a tázal gsem se ho
Přihodilo se wám něgaké nessťěstj, mů
pane! tážic se geg, že tak truchliwý gste
— Blázne! odpowěděl onen; gá gse
kat, a tyto slze proklinagj osud můg
proč mne dřjwe od toho neodtrh, než
gsem zatwrzelým učiněn byl. Gá musi
gednoho starého a slepého muže, gehožt
pronjkagjcj slowa muselaby kamenné srd
ce proraziti, na skřipec táhnauti, a mu
čiti. On má býti otec toho — a ny
počal welmi proklinati, což ani z u
swých wypustiti nechci, a nesmjm, ssle
chetný pane!

Rynold. Ach, netag, prosjm ničeh
co gsi slyssel a widěl.

Hurſt. On prokljnal — prawil on — toho zlořečeného člowěka, který králowſkau dceru odwedl.

Rynold. Ano, toho přehrozného tyrana otce ſwého.

Alwina. Tenť ty negſi, můg Rynolde, ale gá, gá gſem ta, genž otce twého na ſkřipec přiwedla.

Hurſt. Ten ubohý muž má wyznati, — mluwil kat dále: kdeby ſyn geho byl, a on zagiſtě o něm newj.

Rynold. O, že tak welikomyſlně geden kat ſmeyſſlel!

Hurſt. Geſſtě gſme tak rozmlauwali, když trauba dworſkého trubače na pawlači zámecké několikrát ſilně zazněla, a Herold prowoláwati počal: aby gedenkaždý wěděl, kdoby o mjſtě zdržowánj téhož laupežnjka wědomoſt měl, i hned ſe prohláſiti nezpečowal, začež onen welmi obdarowán býti má; pakliby ſe žádný w lhutě od třjch dnů neprohláſil, tedy že w podezřenj wězjcj ſlepý ſtařec, neyukrutněgſſjmi mukami odprawen bude. —

Rynold. Ach, ať geſt žiw dobrý otec můg, gá chci za něg rád umřjti.

Alwina. Ale gá s tebau, Rynolde!

Rynold. Ne, Alwino, ty neumřeš!

Alwina. Gakéž gméno dáwá tobě tu moc, že mně tak neupřjmně poraučeti chceš? gestliže gméno manžela, tedy wěděti budeš, že gest powinnost má s tebau o ſſtěſtj i neſſtěſtj ſe zděliti.

Rynold. Alwino! gá s tebau umřjti, prweby ſe rozum můg zmizeti muſel, nežbych tě trpěti ſpatřil.

Alwina. A když gá do Moreny nepogedu, tedy gſi ty, i otec twůg beze wſſj pomoci ſtracený.

Uther. O, předobrotiwý Otče nebeſký! ſeſſli nám ſwé rady, nebo rozum lidſký zde wjce nepoſtačuge.

Alwina. Rada, kterau nám powinnoſt ukazuge, geſt Božſká rada.— Ruku twau, můg Rynolde! my půgdem ſpolu, a také zemřem ſpolu.

Rynold. Tak tedy gá mám býti katem twým, Alwino?

Alwina. Nikoli katem mým, nýbrž angelem, který mne do nebe prowázeti

bude. — Hurſte! oſedley koně, za tauto chalaupkau pod ſkálau ge přiwázané nagdeš.

Hurſt ſſel. — Hlubokomyſlně Uther přiſtaupil k oknu, položiw ſwau roztrhanau ſjť na zem, wzal reyč, a giž chtěl wen ze dweři gjti. — Kam pak, otče? ptal ſe napolozmatený Rynold; Gá gdu ſobě hrob kopati, odpowěděl Uther; a diwal ſe na ſwé ſlze, které ſe po reyči dolů walili. Hurſt přiwed koně, a ſtál s njmi před dweřmi u chalaupky. Uther ſſel k Rynoldowi, ukryw ſwé ſlzawé twáře rukau, a padl mu okolo krku. Slze laučenj, a ſlze auzkoſti mjſily ſe mezi trpké obgjmánj gegich, wſſak ale od gednoho ani od druhého nebylo gediného ſlowa ſlyſſeti.

Nynj Rynold s Alwinau klekli před Uthera. On položiw ruce na hlawy gegich, geſſtě gednau oba polibil, a oni wſtali a ſpěchali odtud. Uther ſe uchopjc ſwé roztrhané ſjtě, poſadil ſe, aby gi zaſe oprawil, a počal třeſaucjm hlaſem ſwau zamilowanau pjſeň zpjwati.

Nad Morenau rozbřeſkowalo ſe giž třetj poſſmaurné ſtraſſliwé gitro od odwedenj ſtarého Ulfara. Žádný ſkřiwánek

swau rannj pjseň slyssetí nedal; skrze hustá mračna skaupě se prodjralo slunce; před swětlem se skrýwagjcj sowa a kulissek poznali noc o hodinu delssj. Pusté gako hrobowé mrtwých bylo celé město; skoro wssickni obywatelowé plakali w swých zawřených domech pro autrpnosti hodného Ulfara, o gehožto newinnosti wssickni přeswědčeni byli. Málo se gich na ulici gjti opowážilo, aby skrze swé od pláče mokré twáře zlost Dorglasowu wjce nerozmnožili. Gen ti lidé, kteřj k poprawě gako na swatbu spěchagj, a gimžto každá autrpnost a citedlnost lidská schazj, a gen swau hladowau wssetečnost nasytiti chtěgj, tyť gsau opausstěli hogné přjbytky swé, a pospjchali na to mjsto, kde newinný Ulfar odprawen býti měl. Tu bylo wysoké lessenj připrawené, we welikých železných hrncjch, které žhawým uhljm naplněné byly, rozpalowaly se weliké klesstě k roztrhowánj audů geho. Katowé, pacholci spěchali křjž, na kterém Ulfar přiwázán býti měl, silně upewniti.

Nynj poslal král gednoho z služebnjků swých k slepému harfenjkowi, aby mu oznámil, že přicházegjcj hodina poslednj býti má w newyslowitedlných mukách smrti, pokudž mjsto, kde se Alwina zdržuge, newygewj.

Rci pánu swému, prawil harfenjk zmužilým smělým hlasem: že Ulfar docela k té hrozné smrti giž připrawen gest.

Po těch slowech položil zase swau hlawu na slámu, spiaw swé řetězi ukowané ruce, a prosil Otce nebeského za odpuštěnj hřjchů; prosil za potěšenj a pomoc w swých nastáwagjcjch welikých bolestech. Kat poslauchage tu pronjkagjcj modlitbu, klekl na kolena, a wolal za wyswobozenj téhož poctiwého starce. Tuř zazněl zwuk trauby w ucho geho, a on wolal Ulfara k té gemu wyrčené smrti.

On ale smjřen gsa s saudcem nebeským, powstal wzhůru, a nechal se k tomu pro něg připrawenému lešenj wolně wedsti. Twář geho byla bez proměny, a žádné auzkosti na těle geho k seznánj nebyly.

Na poručenj Dorglasa wedli geg blјže k těm žhawým uhljm naplněným hrncům, a zde mu bylo předpowědjno: že kleště, které w nich rozpálené gsau, w geho krwi ochladiti se magj. Oznamowali mu také: že pacholci, gegichž on wydychowánj slyšel, ten křjž, na který on řetězi wázán býti má, silně k zemi přitužugj. Ulfar wzdechna, prawil: Přj=

liš mnoho přjpraw pro gednoho ſtarce, kterému ſe to ſauſto žiwota odnjti má! práſſek utreychu, kterýmby ſe maucha otráwila, i pro mne bjdného doſti geſt.

Dorglas wſtaupil nynj s mnohým komonſtwem na to weliké leſſenj, zde ſe na trůn, genž pro něg připrawen byl, poſadil. Wlaſy geho ſkrze mnohé bez ſpanj ſtráwené noci, a ſkrz ſtaroſt ſſediwé, wiſely zmatené přes geho wrázkowité čelo. Geho bledá a ſtráwená twář, obwiňowala zřegmě ſtracenau dceru, a dáwala mnohému po láſce taužjcjmu mládenci wýſtrahu, aby ſe do ſtawu, genž ſice mnohé radoſti, boleſti ale nezčjtedlných zawjrá, nikdý neodewzdáwal. Dorglas nynj s ceptrem ſwým pokýwna, a harſenjk byl před trůn krále přiweden.

Muži, genž ſám otcem gſi — počal Dorglas autrpným hlaſem mluwiti: — ty, genž wjš, co ſrdce otcowſké cjtj, když ſe mu rozmilé djtě z rukau odtrhne; proč ſwé ſtřjbrné wlaſy za lháře, gimžto každý tak rád wěřj a uznáwá, že poctiwý muž gſi: proč mi té blaženoſti odtrhugeš, aby mne mé djtě w poſlednjm tažengj ſmrtedlný pot s čela ſetřelo? — geſſtě tebe gedenkráte gako otec, gako

král prosjm, powěz, kde se Alwina dcera má zdržuge?

Ulfar mlčel.

Gá tě odměnjm — mluwil Dorglas dále: takowým sstěstjm, kteréž wssecky žádosti twé přewýssiti, a tebe ku konci wěku twého blaženěgssjm učiniti má. Gá chci synu twému odpustiti, geg bez wsseho trestu do rukau twých odewzdám, pokudž on mi to čisté neporussené lilium zase nawrátj; chci geg při dwoře mém chowati a milowati; nechci wspomenauti, že na něgaký čas w zahradě cizjho člowěka přesazeno bylo. Harfenjku! gá tě zakljnám, powěz, kde se dcera má zdržuge?

Ulfar mlčel.

O, zatwrzelý starče! — zwolal Dorglas zůřiwým hlasem: nebogjš se za twau zlořečenau twrdossjgnost tohoto pro tebe připraweného ukrutného trestu? můžeš se tak hřjssně domnjwati, že nebe syna twého sstastného kdy učinj, který tak až k zaufánj zarmaucenému otci, geho gediné sstěstj na zemi, geho pokog w hrobě, a geho celau blaženost ukradl? — A neb snad smeyssljš, žebych snad přisljbenj swá zrussil, neb žebych syna twého trestati,

neb usmrtiti dal, kdybys mi skreyš, kde
on poklad můg schowáwá, wyzradil? —
Harsenjku! mluwil Dorglas třesaucjm
hlasem dále: když to učinjm, ať se obli=
čeg můg, w obličeg ukrutného wražedl=
njka nad otcem, na němžto Božské zloře=
čenj k nesmazánj wyryté gest, proměnj.
Ať mne každý, kdo gen bodcem hýbati
může, ze země wyplenj, a srdce mé zpro=
rážj, pak gemu celý swět řjci může: že
skutek dobrý učinil. — Nynj sstaupil s
trůnu swého. — Na kolenách kleče, tebe,
ó harsenjku, posledně prosjm, wygew giž
ochotně mjsto přebýwánj mého djtěte.

Ulsar gako tělo bez dusse mlčel, a ge=
diným audem nepohnul.

Gesstě mlčjš, zatwrzelý starče! —
zwolal Dorglas, powstanauc roznjcený
wzhůru! tedy ať gest tak! gá gsem uči=
nil, co gsem učiniti nucený byl, a mno=
hem wjce, než gsem učiniti měl. — Od=
weďte pryč, katané, tuto ssediwohlawau
potworu, presugte žhawými klesstěmi ko=
sti geho w hromadu, aby tak w hnátech
geho sičel! zedřete tu srażenau kůži s hná=
tů, a předhoďte gi hladowým psům! muč=
te geg zdlauha, gako on a geho zlořečený
syn mne mučj. Trapenj geho bude pro
mne radost, a bědowánj geho weselé pjsně.

Pryč s tau potworau, pryč k mučedlnické ſmrti! A pak pojpěš gedenkaždý, genž ſwého krále miluješ, a wyhledáwey gedowatého draka, kterého tento proklatý otec ſplodil! Kdo mně ho žiwého přiwlekne, tomu dám korunu ſwau! a chci geg dobrodincem mým nazýwati, geſtliže toho tak ſſkaredého wražedlnjka ſrdce po kuſu z geho černého těla wytrhá. — Pryč k mučenj s tjmto zlořečeným.

Katowo pacholci uchopjc ſe Ulfara, wedli ho ku křjži.

W tom powſtal welký hluk mezi lidem, wſſechněch oči obraceli ſe k zámecké bráně. A hle! tuť přigjžděli w plném kalupu na upocených konjch Rynold s Alwinau. Lid ſe tiačil na ſebe, a činil ceſtu přigjždégjcjm.

Miloſt, miloſt, pro mého otce! — wolal Rynold: zde geſt ten, který s něg na ſebe takowý treſt ſegmauti dychtiwě ſpěchá! To mluwil s takowau horliwoſtj, že wſſecky okoloſtogjcj gako ſtudeným potem zaraženj, zde ſtáti pozůſtali.

Dorglas zloſtj roznjcený, newěda, co ſe přihodilo, wolal: — Ne, ne! má tr=

pěliwost gest giž u konce. Gen k mučenj! k mučenj!

Lid ztrhsse Rynolda s koně, wyzdwihli geg na lessenj. Nynj teprw počal Ulfar wolati s wýstrahau dáwagjcjm hlasem: Králi, rozpomeň se na Dulcii!

Při tom slowě napadlo Dorglasa třesenj, gako hřjssnjka, kterého smrt u prostřed hřjchu překwapj. — Zečkegte, kati! zwolal on: neodprawugte geg! — Wjce nemoh mluwiti, neb geg opustila přjtomnost ducha.

Nynj Alwina wstaupila sama na lessenj, powěsila se na krk otce swého, ljbala geg, a snažila se přjwětiwými slowi, laskawým geho hlawy na prsa swá tisknutjm straceného ducha spátky zase powolati. Rynold nynj padl na krk Ulfara, a křičel s newyslowitedlnau radostj, že geho otec gesstě žiw gest: Nebe gest nad námi otewřené, miluget nás gesstě Wssemohaucj, gá obgjmám zase otce laskawého.

Zdlauha, tak gako se slunce paprssky skrze hustá oblaka desstiwého gitra wen tlačj, přicházela přjtomnost Dorglasowa

nazpět. Geho mdlé, slzami obtjžené oči, počaly se zponenáhla otwjrati, — ale gesstě dceru swau newiděl, neb slze auzkosti učinily oči geho zkalené. Swau měkau rukau utřela ge Alwina, a prwnj geho prohljdnutj padlo na swau přemilau dceru. — Obogj strany citedlnost radosti a wraucné ljbánj — pochybnost o takowém přeswědčenj, — a pak zase přeswědčenj srdce o tom, čehož žádostiwi byli, — kdo to wssecko w stawu wypsati gest? — Blaze muži tomu, na něhožto los padl, takowému widěnj přirozenosti přjtomen býti. Žádný maljř newymaluge geg, a žádný werssowec nemůže dle hodnosti o něm rytmi skládati.

Radost Dorglasowa byla nynj mjrněgssj, že se mohla seznati w hlasu srozuměnitedlněgssjm, a sila těla geho zrostla tak, že ucjtil pokogně tu blaženost, po které k zaufánj taužil.

Nynj poručil král harfenjka, též i Rynolda na palác swůg uwedsti, — aby od něg smysl oných slow, které geg gako hrom omráčily, lépe wyrozuměl. Swau ale rozmilau Alwinu, skoro w rukau swých nesl do paláců, aby mu podruhý ukradena nebyla. Ry=

nold ale wedl swého laskawého otce s třesenjm unawených noh.

Na hedbáwných kobercjch odpočjwal Dorglas, mage hlawu na prsech swé neymilegšj dcery položenau, když Ulfar a Rynold do paláců wstaupili. — Alwina hasila swé hořjcj twáře studenými rukami swého otce, a nynj wzhledla přjgemně na swé sem wcházegjcj přátele.

Ulfare! — mluwil nynj Dorglas bez wzhlednutj naň: wygádři mi slowa, která tě od smrti wyswobodila; proč gsi mne w tom poslednjm okamženj smrt Dulcie k připamatowánj předstawil, což srdce mé pronjklo?

Ulfar. Uweď mne, můg Rynolde, k nohaum dobrotiwého krále, abych se mu w prachu země klaněti, a geg o nowau milost žádati mohl.

Rynold wezma otce swého za ruku, před krále geg dowedl. Ulfar i hned na zem kleknа, obwinul kolena Dorglasowa, prawil: O, neymilostiwěgšj králi! wěděti máš, že gá gsem byl muž twé sestry Dulcie.

Ty! — zwolal Dorglas s welikým podiwenjm: — ty!

Ano, — odpowěděl Ulfar: a Rynold gest gegj a můg syn, a gest i také strcyc twůg. Kdyby on byl mne nepřissel od smrti wyswoboditi, byloby mi swědectwjm, že w žilách geho žádná králowská sslechetná krew newězela, — pak gsem mohl wždy ukřižowán a roztrhán býti; i on také bjdně a opowrženě umřjti mohl, nebo žádný muž nesslechetného srdce, a prosté krwe nezasluhuge knjžetem býti.

Ustrnutj krále Dorglasa, Rynolda a Alwiny podiwenj, gegich skaumagjcj geden na druhého wzhledánj, gegich radostné třesenj při něměm a horliwém obgjmánj, gegich snaženj a přičiněnj, aby dýchati a mluwiti mohli, komu kdy propůgčila přirozenost takowé barwy a schopnosti, aby wssecko toto wymalowati mohl? — Gá ti odpausstjm, byla prwnj Dorglasowa slowa; gá tě gako bratra swého obgjmám! — a tebe, Rynolde, tak gako syna swého, a gako manžela Alwiny; ano, gako toho, který po smrti Dorglasa na trůnu seděti bude. — Wezmi nynj ruku geho, Alwino! nesstěstj rodičů wassich budiž sjmě, z kterého nic giného, než samé sstěstj zrůsti má, a Božské hogné požehnánj budiž

wždycky nad wámi. — Nynj wedl Alwinu Rynoldowi. Bez řečj obgjmali se oba; na hrdle Ulfara wisel Dorglas, a nazýwal ho mezi horliwým ljbánjm — bratrem.

U dweři stál Zuřst a Uther; nebo dychtiwost a přemeyšlenj doháněli ge, aby Rynolda následowali. Uther stiskl Zuřstowi ruku, a prawil: Pamatugte sobě toto dobře, muži: že naděge zahanbenu býti, nikdý nepřipustj, což zde patrně widjte.

Nynj to králowské společenstwj bylo žiwo w neywětšj spokogenosti a lásce. — Starý Ulfar, který w celém žiwobytj swém mnoho snesti musel, a s oplakáwánjm swé tak bjdně zemřelé Dulcie mnoho času stráwil; nynj bral hognau odměnu sladkého pokoge až do smrti swé.

Rynold s swau neymilegšj Alwinau, požjwali nynj swobodně téhož blahoslawenstwj, kterémuž prwe strach a bázeň mnoho trnj w cestu házely. Oni požjwali té blaženosti geště tři leta při žiwobytj swého milostiwého otce a krále Dorglasa. Po smrti geho byl Rynold na trůn králowský dosazen. On nezapoměl na neymilegšjho přjtele swého Uthera,

aniž na wěrného ſlužebnjka hůrſta, n
brž oba při dwoře ſwém až do ſmrti
wýborně chowal. — Napotom jiné
poddané maudře, ſprawe mol ſprawe
wěž a poněwadž geho p přjběch
u přjtomnoſti tak welikého ſhonu
obecného lidu ſe přihodil, kterýž to za
nadpřirozený diw držeti, protož ně
diwné, že ſwého mladého krále s nailo
noſtj a obzwláſſtnj láſkau až do ſmrti
přeplňowali.

